

מסורת הש"ס

(א) [קדושין ו, 1] (ב) [תמורה יא: יט: שבעות יא. ע"ש צבורות יד: ושם איתא הקדושין, ג] [תמורה יא: ע"ש, ד] [סנהדרין פח, ה] [תמורה יב: ילקמן כ. כחצות נח: גיר ט. גיטין לט, 1] [סנהדרין יד: לקמן כה, 1] [ע' חספות סנהדרין טו. ד"ה האומן],

תורה אור השלם

1. וְאִם בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ
מִמֶּנָּה קֶרֶבֶן לִי בֹל אֲשֶׁר יִתֵּן
מִמֶּנּוּ לִי יִהְיֶה קֹדֶשׁ:

הגהות הב"ח

- (א) רש"י ד"ה שדה וכו' לא
אשכחן קרבי למזבח: (ב) תוס'
ד"ה ימכר וכו' פרכין לה פ"ק:
(ג) ד"ה והא וכו' שלא יאמר
אצ"י:

שינויי נוסחאות

[illegible]

רבינו גרשום

[illegible]

סימכר טו **לזורי** עולה ודמי חולין.
מדמי אבר י. שלא יקבל דמה כיון
 שהאי למוכרה ודמי אבר אינה מכוסו
 נפקא לחולין ופסמיה איך אין קדושה
 מוכרה וא"ת נמצא לוקח וזו מקריבי
 עולה חסירה אבר שאין אבר על שלו
 הא פרכי לה צפ"ק דתמורה (דף יא)
 ומשמין לה כגון דאמר הרי עלי עולה
 צחיה: ואפילו למ"ד כו. הכי
 אוקימנא צביליה פ"ק דתמורה (דף
 זל) שלא פליגי ר"מ ורבי יהודה אלא
 בדרב שאין השמנה תלויה בו כגון
 מן הארבעה ולמטה: ה"ג לא קשיא
 ולא גרסי' אלא: הא בקדושם הבגד.

הא דקאמין פשטע קדושה צוהרע
 דאקדשה קדושה הגוף דאמר ראש
 צהמה וז אקריש עולה וצרייתה לעלי
 (ד) לזין לקדשי מוצח אלף ראשה של
 רה בגון דאקדשה לדמים דאמר
 ראש צהמה וז עלי לדמי עולה דומיא
 דעבר וחמור דלא שייכא בכו קדושת
 הגוף להקדשה: והא מר הוא דאמר.
 צ"ק דתומורה (דף אה) הקדים זכר
 איל דמי לעולה ואקדשה לדמי עולה
 קדוש קדושה הגוף והוא עצמו יקריב
 עולה דמיגו דנחתא ליה קדושת דמים
 נחתא ליה קדושת הגוף הואיל והוא
 חזי לגופיה ה"ר כי אמר ראש פרה
 לדמי עולה מיקדש לגופיה י"ו (הוא)
 הואיל והוא חזיא תפשוט קדושה
 בצולה: הא דקדוש כוניה. לדמיו
 קדוש קדושת הגוף דליכא אלף חד
 מיגו: הא דאקדש חד אבר. כגון
 הכא דאמר ראש פרה לדמי עולה
 לא י"ו אמרינן מיגו דקדש חד אבר
 קדשה נמי כולה ומיגו דנחתא ליה
 קדושת דמים נחתא ליה קדושת הגוף
 דתרי מיגו לא אמרינן יחד: אבר
 נמי איבעינן איבעיא ליה למר.

בשניה פ"ק דתמורה (דף א':) : קדיש
אזר לדמי מכו. שמקדש כל הזהבמה
לגופה מי אמרי' מינו קדיש דלא אבר
לדמי' קדיש לגופה ומינו קדיש אבר
אזר קדשה כולה א"ר מרי מינו לא
אמרינן ואם איתא תפשוט ליה למר
מהא דצרייתא דלא דא קדמה א"ן
לקדש אלא דלא ואוקמה א"ר
בקדשי מוצא ודקאמר לדמי' גסס.
דאיכא למימר דמיות ליה קדושת
הפסח דהא חזי לקרבה וצרייתא
דישטא ליה דלא קדשה כולה צענלא
מוס קא מיירי דומיא דעבד דאמור

הא לא אקדיש גופה: חוץ
מא ליה קדושת הגוף אינו
שהרי עולמו היא וכיון דלא
ה על מעות האצר הלכך אינה

רגלה של זו עולה יכול תהא כולה עולה
תלמוד לומר ^אכל אשר יתן ממנו לה' יהיה
קדש ממנו קודש ולא כולה קודש יכול תצא
לחולין ת"ל יהיה בהוייתה תהא הא כיצד
"תמכר לצורכי עולות ודמיה חולין חוץ מדמי
אותו אבר שבה דברי ר"מ ^בר"מ ^גרבי יהודה ורבי
יוסי ור"ש אומרים מגין ^דלאומר רגלה של זו
עולה שכולה עולה תלמוד לומר כל אשר יתן
ממנו לה' יהיה קדש לרבות את כולה ואפילו
למ"ד אין כולה עולה הני מילי דאקדיש דבר
שאין הנשמה תלויה בו ^האבל דבר שהנשמה
תלויה בו קדשה כולה ^ו(אלא) לא קשיא
הא בקדושת הגוף הא בקדושת דמים והא
מר הוא דאמר ^זמקדיש זכר לדמיו קדוש
קדושת הגוף לא קשיא הא ^חדאקדיש כולה
הא דאקדיש חד אבר חד אבר נמי איבעי
איבעיא ^טלן דבעי ^ירבה הקדיש אבר לדמיו
מהו כי איבעי לן בתם הכא בבעל מום דומיא
דחמור בעל מום נמי איבעי איבעיא ^{יא}לן
דבעי לן דמי ראשי לגבי מזבח מהו כי
אבעיא לן מקמי ראשמה להא מתניתא
השתא ^{יב}דשמעה הא מתניתא לא מיבעיא
לן גופא בעי רבה דמי ראשי לגבי מזבח מהו
נידון בכבודו או אינו נידון בכבודו לא אשכחן
בדמים דאינו נידון בכבודו או דלמא לא
אשכחן לגבי מזבח דנידון בכבודו תיקו בעי
רבא ^{יג}ערכי עלי לגבי מזבח מהו נידון בהשג
יד או אין נידון בהשג יד לא אשכחן בערכין
דאין נידון בהשג יד או דלמא לא אשכחן

לגבי מזבח ה' דמיופריק אלא בשווי תיקו בע
לגבי מזבח מהו מי אמרינן לא אשכחן שדה
חומר שעורים בחמשים שקל כסף או דלמא
אלא בשווי תיקו: מתני' יפחות מבן חדש
המעריך פחות מבן חדש ר"מ אומר גותן
כלום במאי קמיפלגי ר"מ סבר אין אדם
ערכין לפחות מבן חדש וגמר ואמר לשם דמי
לבטלה כמאן אולא הא דאמר רב גידל א"ר
כר"מ פשיטא דכר"מ אתאי מהו דתימא
כי היכי דאיכא ערכין לבן חודש איכא נמי לפ
למיטעי ודאי אדם יודע השאין ערך לכלי וגו'

ימבר צִרְבִי עֲדָה. וא"ת ורי נוקח זה מקריב עולה חסירה אבר שאין אבר זה שלו הא פריבין (ט) פ"ק דתמורה (דף יא:) ומשני כגון דאמר הרי עלי עולה בחייה כלומר כמו שיכול להיות ואע"פ שנחתך רגלה מן הארבעה ולמטה (ו) אלא קא משני בגמ' דאמר רבא של וז עולה לנפשו עולמן

של פלוני (י"ז) כמ"ד פ"ק דחולין (דף קנ.)
 י"ז הרי עלי לחם לפטור תודמו של
 פלוני י"ל דלא נקט לה אלא על לשון
 מימרא דאמורא אכל לשון הברייטא
 לא מישמע הכי: **והא** מ"ר הוא
 אמר הקדוש ובר דמיו. מכאן משמע
 דגרסי' רבה שלא (ו) אמר א"י מר
 לרבא דמיו אע"ג דלשכחנא דאמר
 רב יוסף לא"י תלמידו מר דגבבא
 רבה הוא ידע מ"י א"י. כוונתם
 פ' קדשי קדשים (דף קנ.) התם שא"י
 ששקצו לא"י מה שלא הצינו אחרים:
רבעי רבה דמי ראשי דגבי מובה
 בו' תיקו. היינו מקמי
 דלשמעא מתני' דלעיל דמסקינן:
 (ו) **בעי'** רבה דמי ראשי (כא' דמובה).
 דכ"ך עיון אמאי לא נקט ערך
 ראשי לגבי מובה כמ"י דגבי ע"י
 דמסקין: **בעי'** רבא ערבי ע"י
 דגבי מובה. אי רבה גרסי' דכולן י"ש
 לפרש ב"ס תמא' לומר דלעיל:
א"ר יודע שאין ערך דפחות בבין
 חדש. ואפילו אינו יודע מ"מ
 דעמו ע"פ שסקנו חכמים לשון וא"
 מ"י שנה דאמר פרק תמיד נשחט
 (פסחים דף קג.) המתכוין לומר תרומה
 ואמר מעשר מעשר ואמר תרומה
 לא אמר כלום ויש לומר דלא אמר
 כלום ממנה שמוציא בפיו אכל מה
 שבלבו הוי קיים ועוד י"ש לומר
 דהתם שא"י שמה שאמר בפיו אינו
 רוצה ובמה י"ן שאמר בלבו טעה:
 יכול

וַיֹּאמֶר עֹדֵךְ כֵּלִי ^ד עָלַי נֹתֵן דְּמִים

עין משפט
נר מצוה

ממז א ב מיי פט"ו מהלכות
מעה"ק הלכה 3:
ג ב מיי פ"ה מהלכות ערכין הלכה
ד:

בא ד מיי' שם הלכה י:
בב ה ו מיי' שם הל' יט:
בג ז מיי' פ"א מהל' ערכין הלכה
ט:

בד"ח מ"י שם הנכח ג.

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]

מקריש חד אבר. לקדושת דמים לא קדיש קדושת
להאי מתניא. ראש חמור: נידון בכבודו. דאבר
נעל מום דומיא דחמור: [נידון בהשג יד. כדאמרן
ה בערך פחות מבין חדש סבירא ליה בערך כלי:

הא דאקדשה בולה. לקדושת דמים קדשה קדושת הגוף: **הא** איך בעל מום לגבי מזבח יותר מאדם? **מקמי דאיהו** (האכא) מום לגבי מזבח דינודן בכבודו וכדחוצין (התם) **פשיטא** מאי דסביריהו אין אדם מוציא דבריו לבטלה: **כר' מאיר** דאמר אין אדם מוציא דבריו לבטלה: **פשיטא** מאי דסביריהו